

Vanhoja suomalaisia lauluja

This is a short example of a complete Texinfo file.
Copyright © 2016 Free Software Foundation, Inc.

Table of Contents

1	Tatu Pekkarinen	1
1.1	Laulu almanakasta	1
1.2	Muistoja Suomesta	1
1.3	Pieni sydän	2
2	Hannes Saari	3
2.1	Kaivosmies	3
2.2	Kulkurin masurkka	3
	Index	5

1 Tatu Pekkarinen

Tatu Pekkarinen syntyi Kuopiossa.

1.1 Laulu almanakasta

Viisas kirja kun vietävä on allakka kaekkitietävä. Tää Helsingissä on räntätty ja tietoja täätehen päntätty.

Muut kirjat on turhia koruja, jonnijoutavia loruja. Ne pilattu on paljolla hinnalla, mut ei ne riitä allakan rinnalla.

Allakka sannoo aejalleen, tähtein liikunnot laejalleen. Se tietää aaringon nousuista enemmän kun riätäl housuista.

Ja tästä nyt näkköö tuhmattii, millon on vietettävä juhlattii; millon on piettävä kestiä, tai piijalle tarjottava pestiä.

Ja tiihot tämä antaa oekijat, millonka lehmät poekiivat, kun emännällä allakan laejassa merkit on tietyssä paekassa.

Jos ostettava on hevoskapukat, kärrit, piiskat ja patukat, tää markkinat neuvoo tarkalleen, mut hintoja ei sano markalleen.

Jos sinä tyttöö riijustat, on hyvä, jos allakasta tiijustat, millon sitä vihille poukuttais, että akat eivät suutasa loukuttais.

Ja sitten kun suahaan lapsia, ehkäpä usseita satsia ja lapsille pitäs olla nimiä - no niitä tiäl' on pitkiä riviä.

Allakka ei puhu paksuja, eikä ota neevosta maksuja, se lateloo kun täävestä kontista Helsingin horisontista.

1.2 Muistoja Suomesta

Nyt laatinut olen minä laulun taas viime aikojen elämästä Suomenmaas. Monenmoisessa oltu on touhussa, kun tapeltu on Helsingissä, Oulussa.

Sota suuri on käynyt yli Suomenmaan, on Iivanat kärrätty Moskovaan. Punakaartin veri nyt on vakinnut ja nyt Suomes' on puhdasta, eikös juu.

Punatautia Suomessa on hoideltu, siinä monen sortin rohtoja koiteltu. Tuli Saksasta pillereitä parhaita, mutta maistella olivat ne karvaita.

Ei nälkää Suomes' ole kärsitty, kun on leipäkortin laitoja järsitty, ja on kuningasta katseltu kuvissa sekä prinsseistä haaveiltu unissa.

Meillä kovasti on kuningasta kaipailtu, sitä rahalla ja kortilla haikaltu. On jonoteltu Saksan Villen ovella - tuo kruunuja vesti rahapovella.

Piti Saksasta saada mitä parhainta noita Vilhelmin poikia armaita, mut' Ville meitä kauppoissa jutkautti: hän raihnaisen prinssin meille sutkautti.

Mut' otettu me olis' vaikka murjaani, siksi prinssillä meidät ihan hurmattiin. Sille herrat jo asunnonkin aitaili, rouvasväki paitoja paikkaili.

Mut' purkaa ne kaupat piti kumminkin, sillä Villekin itse teki konkurssin, ja Englantikin nöitä on neuvonut niin, että heittäkää se tavara jo hemmettiin.

Suomen kruunukin - missä liene rustattu - mutta pilalle se varmasti on kuskattu se on toisille ahdas ja toisille suur' eikä kellekään se näytä nyt kelpaavan juur'.

Mut' mihin sitten kruunua käytettäis, jos sopivata päätä ei löydettäis? No kukaan kuutta tarvitse ei vitsailla sillä voi vaikka perunoita mitailla.

1.3 Pieni sydän

Niin pieni ihmissydän on, vaan avara ja pohjaton. Se kätkee suuret unelmat ja vihan lemmen maailmat.

Riemujen rikkaus ja surujen summa onnekas rakkaus ja tuskakin tumma syömmehen pienehen mahtua voi.

Onnea, iloa, oi, aatosta jaloa ja alhaista mieltä, tunteitten paloa ja kylmyyttä sieltä syömmestä pienestä löytyä voi, kaiken min kohtalo soi.

2 Hannes Saari

2.1 Kaivosmies

Syvydessä alla maan mä aherran ja niukan leipää kullan saan, kun ponnistan. Ei tuiki säde auringon - yö yllä mun. Ma olen täällä turvaton ja unhotun.

Työtä, jotka annatte tuot miettikää: kun teil' on kaikki mannut maat, mit' mulle jää. Työn raadanta, työn rasitus on osa mun. Kun tulee vanhuus raukeus niin unhotun.

Päättynyt on päivä kaivosmiehelle toi iltakello huojennusta kiuluille hän syvydessä valkealle auringon ei silloin enää paina kaira ahdingon.

2.2 Kulkurin masurkka

Äitini mua tuuditti, liikutti, kiikutti, kehtoa pientä heilutti muinoin kuin olin lapsi.

Laulunsa yössä hiljaa soi, aamun toi, viihdyn toi. Ei kauniimmin kukaan laulaa voi, äitini lumihapsi.

Uinu, oi uinu, voimia vielä tarvitset siellä elämän tiellä, leivän kun oman otsasi hiellä vieraasta maasta kaivat.

Uinu, oi uinu, pienoinen piltti, lapseni kiltti, äitini virkki, Ulkona halla viljamme niitti palkaksi jätti vaivan.

Kiitos nyt emon neuvoistas, holhoistas, huolloistas, kulkijanteitä maailmas vaikka mä polo harhaan.

Kehtohon jätin lapsuutein, maailmaan vein miehuutein. Anteeksi anna, väärin jos tein, kun toiveesi petin parhaan.

Nyt luonto on mulla kulkijajojan tyttösen oman sievän ja soman laulaen vaikka toisenkin otan, kulkijapoika valtaan.

Näin eläen täytän toivon sen, ainoisen, viimeisen: ollos sun elo riemuinen pois kurjuuden kuri alta.

(Lempeni salon kätöks on, muille se on tuntematon. Minulle aarre arvaamaton on impeni kultatukka.

Häntä mä yksin muistelen vain kulkeissain, laulaissain. Vaikka mä olen harhaava kai ihanteeni on se kukka.

Ja vaikka ois joka hetkellä uus ponnekuus, riemukkuus vaikka ois mulla lempiä kuus unhoon en häntä paina.

Et täytyyisi emon toivomus tuo lempesi nuo säästellen suo tunnepa tuhat sielusi luo vaan yhtä sä lemmi aina.)

Ei kulkinan katu kultaa lie se tuskan tie yöhön vie. on raskas ja karu harhaavan tie ja polkujansa vilu vainoo.

Ja sittenkin sydän huolia vil' lapsen lail, kuljin mail. Laulajan mailla riemukkein haaveeni uneen painuu.

Missä mun laisen määränpää minne jää ruumis tää synkeä kolkko syyskuun sää kun haudallainko soittaa.

Suottahan sitä kyselen,
arvailen - tiedän sen
hautaa en kotikummulta saa
ma vieras mun polun voittaa.

1. This is the first item.
2. This is the second item.

Index

(Index is nonexistent)